

(047.1)
376-2 I

631.421:63 (-.0001)
631.42

**STICHTING VOOR
BODEMKARTERING
WAGENINGEN
BIBLIOTHEEK**

Stichting voor Bodemkartering
WAGENINGEN

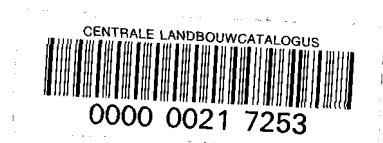
Directeur: Dr.Ir. F.W.G. Pijls.

Rapport no. 529.

Rapport betreffende de land- en tuinbouwkundige mogelijk-
heden van het uiterwaardengebied van de Oude Rijnmond
(voormalige Spijkse Overlaat) en van de Driedorpenpolder
(Pannerden, Herwen en Aerdt).

door: W. v.d. Knaap
o.l.v.
Ir. J.C. Pape

Bennekom, februari 1960.

JSN-198070-01

I N H O U D.

	blz.
Voorwoord	
1. Inleiding	1
1.1 Ligging en grootte	1
1.2 Gebruikte gegevens	1
1.3 Werkwijze	1
1.4 Opzet rapport	2
2. De bodemgesteldheid	2
3. Het landschap	2
4. Menselijke beïnvloeding	3
5. De waterhuishouding	3
6. De bodemgeschiktheidskaarten	3
7. De tuinbouwkundige mogelijkheden	5
8. De bodemgeschiktheidskaart voor tuinbouw	7
9. De mogelijkheden voor akker- en weidebouw	10
10. De bodemgeschiktheidskaart voor akker- en weidebouw	11

Bijlagen (twee):

1. De bodemgeschiktheidskaart voor tuinbouw, schaal 1:10.000
2. De bodemgeschiktheidskaart voor akker- en weidebouw, schaal 1:10.000.

VOORWOORD.

Van het betreffende gebied is in 1952 door onze medewerker Dr.Ir. L.J. Pons een bodemkundig rapport met bijbehorende kaarten (Intern rapport no. 302 van de Stichting voor Bodemkartering) uitgebracht. Door het buiten gebruik stellen van de Spijkse Overlaat in 1959 en het voornemen om voor dit gebied tot waterbeheersing te komen werd behoefte gevoeld aan agrarische geschiktheidskaarten. Daarom werden in opdracht van de Provinciale Waterstaat in Gelderland met behulp van de bestaande gegevens en enig aanvullend veldwerk vervaardigd:

1. een bodemgeschiktheidskaart voor tuinbouw, schaal 1:10.000
2. een bodemgeschiktheidskaart voor akker- en weidebouw, schaal 1:10.000.

De samenstelling van kaarten en rapport heeft plaatsgehad in januari - februari 1960 door W. v.d. Knaap en P. Harbers onder leiding van Ir. J.C. Pape.

De vervaardigde kaarten moeten als zeer globaal beschouwd worden, mede omdat ze gebaseerd zijn op toekomstige waterstaatkundige werken waarvan de uitwerking nog niet geheel te overzien is.

Op verzoek van de opdrachtgever zijn de kaarten als zg. "duplicaat werktekeningen" afgeleverd, hetgeen een besparing op de teken- en inkleurkosten met zich meebracht.

DE DIRECTEUR VAN DE
STICHTING VOOR BODEMKARTERING,

(Dr.Ir. F.W.G. Pijls).

DE KARTERINGSLEIDER VOOR DE
PROVINCIE GELDERLAND,

(Ir. J.C. Pape).

1. INLEIDING.

1.1 Ligging en grootte.

Het gebied ter grootte van ca. 3500 ha omvat de Driedorpenpolder en de uiterwaarden langs de Oude Rijn vanaf de Spijkse Overlaat tussen Tolkamer en Spijk tot aan de nieuw aan te leggen dijk, nabij het Pannerdens Kanaal. Het voormalige Duitse uiterwaardengebied, dat na de oorlog aan Nederland gekomen is, werd buiten beschouwing gelaten.

1.2 Gebruikte gegevens.

Voor het vervaardigen van de geschiktheidskaarten werd gebruik gemaakt van de volgende gegevens:

- a. de bestaande bodemkaart, schaal 1:10.000 van de Stichting voor Bodemkartering (zie intern rapport no.302)
- b. hoogtekaarten, opgenomen door de Nederlandse Heidemaatschappij
- c. de mededeling van de Provinciale Waterstaat in Gelderland dat ten zuidoosten van de dijk, die loopt van Huis te Aerdt naar Babberich een peil van 10,50 m boven N.A.P. zal worden aangehouden en ten westen er van 0,50 m lager dus 10 m boven N.A.P..

1.3 Werkwijze.

Met behulp van de hoogtekaarten werden op de bodemkaart de gronden, die meer dan 2 m boven het toekomstige waterpeil komen te liggen, gescheiden van de overige gronden. Hiermee werd een indruk verkregen omtrent de toekomstige grondwaterinvloed. Vervolgens werden de verschillende bodemtypen in een land- en tuinbouwclassificatieschema ondergebracht. De gevormde klassen zijn op de kaarten tot uitdrukking gebracht.

Enkele stukken, die na de kartering zijn vergraven werden blanco gelaten, omdat hierover zonder aanvullend veldwerk, geen oordeel gevormd kan worden.

1.4 Opzet rapport.

Alvorens tot de beschrijving van de geschiktheidskaarten over te gaan, wordt eerst een beknopt bodemkundig overzicht gegeven. Hierin worden vooral die punten aangevoerd, die bij de beschrijving van de geschiktheidskaarten van belang zijn. Voor een meer gedetailleerde beschrijving kan verwezen worden naar het interne rapport no. 302 van Dr. L.J. Pons.

2. DE BODEMGESTELDHEID.

De profielopbouw in dit gebied is eenvoudig. Deze bestaat uit een kleiïge bovenlaag van enkele decimeters tot enkele meters, rustend op een zandige ondergrond. Het zijn betrekkelijk jonge gronden, die nog weinig ontkalkt zijn en overwegend een goede structuur hebben en waarvan het humusgehalte niet hoog is.

3. HET LANDSCHAP.

Het gebied bestaat uit een reeds eeuwenoud bedijkt gedeelte (De Driedorpenpolder) en een uiterwaardengebied. De Driedorpenpolder ligt tamelijk vlak. Van de dijken naar de kern wordt de ligging lager en de grond zwaarder. De dikte van de kleiïge bovenlaag is bijna overal meer dan 150 cm en bedraagt vaak meer dan 2 m.

Het uiterwaardengebied valt in 2 delen uiteen. Het ene deel is ouder en tamelijk vlak (heibanencomplex) en het andere deel is jonger en zeer ongelijk gelegen (richel- en sleuvenlandschap). De gronden in het heibanencomplex hebben veelal een kleiïge bovenlaag, die ondieper dan 1 m beneden maaiveld overgaat in de zandondergrond.

De kleiïge bovenlaag in het richel- en sleuvenlandschap is gemiddeld dikker. De hoogteligging wisselt sterk. Ruggen en laagten wisselen elkaar af. Het hoogteverschil bedraagt doorgaans 1 à 2 m.

4. MENSELIJKE BEINVLOEDING.

Behalve door bedijking heeft de mens ook op andere wijze een belangrijke invloed gehad op de vorming van het huidige landschap. In het uiterwaardenlandschap is over een belangrijke oppervlakte een meer of minder dikke laag kleilig materiaal afgegraven ten behoeve van de steenfabrieken. Veel van dergelijke percelen zijn later weer geëgaliseerd en in cultuur genomen.

5. DE WATERHUISHOUDING.

Nu de Spijkse Overlaat gesloten is wil men komen tot een meer constante waterstand, die voor het oostelijk deel 10,50 m en voor het westelijk deel 10 m boven N.A.P. zal bedragen. Bij deze waterstanden zal het overgrote deel van de gronden meer dan 2 meter boven dit peil liggen.

6. BODEMGESCHIKTHEIDSKAARTEN.

Bij het samenstellen van de bodemgeschiktheidskaarten werd vooral aandacht besteed aan:

- a. de zwaarte van de bovengrond
- b. de profielopbouw
- c. de landschappelijke ligging
- d. de hoogte van het maaiveld ten opzichte van het toekomstige polderpeil

a. De zwaarte van de bovengrond.

Op de bestaande bodemkaart zijn de gronden naar de zwaarte van de bovengrond onderscheiden in lichte zavelgronden met minder dan 25% afslibbare delen; zware zavelgronden met 25 à 45% afslibbare delen; lichte kleigronden met 45 à 60% afslibbare delen. Zware kleigronden met meer dan 60% afslibbaar komen in dit gebied niet voor (Afslibbaar = minerale deeltjes kleiner dan 16 micron).

Globaal gezien bieden de zware zavelgronden de grootste mogelijkheden zowel voor landbouw als fruitteelt. Deze gronden hebben een behoorlijk vochthoudend vermogen en zijn tamelijk structuurbestendig.

De lichte zavelgronden zijn weliswaar gemakkelijker te bewerken, doch gevoeliger voor verslemping en vochttekort.

De lichte kleigronden zijn moeilijk te bewerken. Er is meer trekkracht vereist. De gewassenkeuze is meer beperkt.

b. De profielopbouw.

De belangrijkste invloed, die de profielopbouw op de geschiktheid uitoefent vormt de diepte van de zandondergrond. Hiermee hangende bewortelingsdiepte en voor een belangrijk gedeelte de hoeveelheid beschikbaar vocht samen.

Op de bodemkaart werd een indeling gemaakt in:
type 1 zandondergrond ondieper dan 50 cm beginnend.
type 2 zandondergrond tussen 50 en 100 cm beginnend.
type 3 zandondergrond dieper dan 100 cm beginnend.

De oppervlakte gronden, met een zandondergrond, ondieper dan 50 cm beginnend (type 1) is zeer beperkt. Gronden met een kleiïge bovenlaag van 50 à 100 cm rustend op zand (type 2) komen veel voor. Door de lage waterstand ook in de toekomst lopen de land- en tuinbouwkundige mogelijkheden van dit type 2 nogal uiteen. Het maakt een belangrijk verschil of de zandondergrond iets dieper dan 50 cm, dan wel op bijna 1 m diepte begint.

c. De landschappelijke ligging.

Het betreffende gebied bestaat uit een tamelijk vlak gedeelte en een deel, dat erg ongelijk ligt (richel- en sleuvenlandschap). De ongelijke ligging is voor akkerbouw en vele vormen van tuinbouw zeer ongewenst. Mede door het gevaar voor erosie voldoet grasland voor deze gronden het best.

d. De hoogte van het maaiveld ten opzichte van het toekomstige polderpeil.

De vergelijking van de hoogte van het maaiveld met de toekomstige waterpeilen toont aan dat na verwezenlijking van deze peilen het gebied voor het grootste gedeelte meer dan 2 m boven water ligt. De grondwaterinvloed in de bewortelbare laag zal daardoor jammer genoeg zeer beperkt zijn. Het vochthoudend vermogen van deze laag is daardoor zeer belangrijk.

Opmerking:

Ten einde de kaarten gemakkelijker leesbaar te maken zijn naast de verschillende kleuren voor de geschiktheidsklassen, de bebouwde terreinen, b.v. van steenfabrieken en opgehoogde boerenerven met een afzonderlijke kleur aangegeven. Hetzelfde geldt ook voor open water.

7. DE TUINBOUWKUNDIGE MOGELIJKHEDEN.

Binnen het rivierkleigebied behoren deze jonge kalkrijke gronden tot de beste cultuurgronden. Alleen het humusgehalte van de bovengrond is aan de lage kant. Door de lage waterstand en het hoge kalkgehalte is dit moeilijk op te voeren.

Hoewel tuinbouw in talrijke variaties beoefend wordt is dit gebied uitsluitend naar de meest voorkomende groepen namelijk groente- en fruitteelt beoordeeld.

Voor de fruitteelt is het lage humusgehalte van de bovengrond minder bezwaarlijk dan voor de groenteteelt.

De lichte zavelgronden zijn gemakkelijk te bewerken, geven het water gemakkelijk aan de plantenwortels af, doch zijn gevoelig voor verslemping. Deze gronden lenen zich goed voor gewassen, waarvoor een snelle groei gewenst is, zoals bladgroenten in de zomer en komkommers.

De zwaardere gronden zijn doorgaans wat structuurbestendiger. Dit is vooral belangrijk voor teelten onder glas, waarbij vaak gegoten moet worden zoals tomaten en komkommers. Ze geven het water moeilijker af. Voor bepaalde teeltwijzen, waarvoor groei beheersing nodig is, zoals vroege stooktomaten en wintersla is dit belangrijk. De groei kan men dan enigszins regelen met de toe te dienen hoeveelheid water. Daar in de grote tuinbouwcentra dit bedrijfstype een steeds belangrijkere plaats gaat innemen, is er bij de classificatie rekening mee gehouden. Of voor de groenteteelt aan de licht zavelige dan wel zwaar zavelige gronden de voorkeur moet worden gegeven, hangt enerzijds van het gewenste bedrijfstype en anderzijds van de instelling van de tuinder af. Iemand, die de voorkeur geeft aan gemakkelijk te bewerken grond neemt het verslempingsgevaar erbij en iemand die niet tegen een wat moeilijker bewerkbaarheid opziet en de voordelen van de zwaardere gronden belangrijker vindt, kan beter op een zwaarder perceel beginnen.

Voor fruitteelt is eveneens een splitsing in lichte en zwaardere gronden belangrijk. Op de lichte zavelgronden (< 25% afslibbaar) verloopt de groei sneller maar zijn de bomen eerder versleten dan op de wat zwaardere gronden.

Doordat het lage humusgehalte van de bovengrond voor de fruitteelt minder bezwaarlijk is dan voor groenteteelt is het betreffende gebied gemiddeld beter geschikt voor fruitteelt dan voor groenteteelt. Zeer geschikte gronden voor groenteteelt worden weinig aangetroffen doch kunnen gemaakt worden.

8. DE BODEMGESCHIKTHEIDSKAART VOOR TUINBOUW. (bijlage 1).

De belangrijkste scheiding, die op deze kaart is aangebracht betreft de gronden van het richel- en sleuvenlandschap ten opzichte van de rest. Deze scheiding is gemaakt, omdat op deze gronden moeilijk een uniforme teeltwijze ten uitvoer gebracht kan worden. De overige gronden zijn voornamelijk in klassen ingedeeld naar het vochthoudend vermogen. Binnen deze klassen zijn de gronden gesplitst in lichtere (minder dan 25% afslibbaar) en zwaardere (25 à 45% afslibbaar). Tenslotte zijn de zeer diep uitgegraven gronden als weinig geschikt voor tuinbouwkundige doeleinden aangegeven.

Voor de volledigheid zijn de symbolen waarmee de betreffende gronden op de bestaande bodemkaart van Dr.Ir. L.J. Pons staan aangegeven, vermeld.

Klasse Ia. Zeer geschikt voor fruitteelt, geschikt voor groenteteelt (speciale teelten).

Hiertoe zijn de zware zavelgronden gerekend, waarvan de zandondergrond niet ondieper dan 1 m aangetroffen wordt. Een belangrijk gedeelte van de Driedorpenpolder behoort ertoe (Rs3). Ook in de uiterwaarden komt er een belangrijke oppervlakte van voor (Rus3a-b). Deze gronden zijn tot minstens 1 m voor beworteling geschikt en hebben een behoorlijk vochthoudend vermogen. De diepe bewortelingsmogelijkheden en het behoorlijke vochthoudend vermogen scheppen zeer goede mogelijkheden voor fruitteelt. Behoudens voor veel vochteisende gewassen zoals de teelt van bladgroenten gedurende de zomermaanden, bieden deze gronden eveneens mogelijkheden voor de groenteteelt.

Klasse Ib. Geschikt voor fruitteelt en groenteteelt (vooral consumptie-groentebedrijf).

Dit betreft licht zavelige gronden met minder dan 25% afslibbare delen. Deze gronden zijn gemakkelijk te bewerken, doch gevoelig voor verslemping. Ze zijn tot minstens 1 m

voor beworteling geschikt. Het vochthoudend vermogen van de bewortelbare laag is kleiner dan van de gronden die tot de voorgaande klasse behoren. Deze gronden zijn daardoor wat droogtegevoeliger. Vooral voor de teelten onder glas zal wat meer gegoten moeten worden, tenzij de waterstand zou worden opgevoerd. Een waterstand van circa 1 m zou zeer gunstig zijn.

Klasse IIa. Geschikt tot matig geschikt voor fruit- en groenteteelt (speciale teelten).

De meeste van deze gronden onderscheiden zich van de voorgaande klassen, doordat de zandondergrond tussen 50 en 100 cm aangetroffen wordt (Rs2 - Raz - Rus2). De bewortelbare zone is daardoor dunner. Gemiddeld is het vochthoudend vermogen kleiner. De mate van geschiktheid van deze gronden hangt grotendeels samen met het vochthoudend vermogen.

Gronden met een onregelmatige profielopbouw in de vorm van zandlagen of een zwaardere laag zijn eveneens in deze klasse ondergebracht. Ditzelfde geldt voor percelen, die in geringe mate afgekleid zijn voor de steenfabrieken.

De zwaardere bovengrond (> 25% afslibbaar) maakt deze gronden weer minder geschikt voor het consumptie-groentebedrijf en beter geschikt voor teelten, waarvoor groei-beheersing gewenst is en/of die veel gegoten moeten worden.

Klasse IIb. Geschikt tot matig geschikt voor fruit- en groenteteelt (vooral voor consumptie-groentebedrijf).

Hiertoe behoren licht zavelige gronden met de zandondergrond op 50 à 100 cm (Ra2 - Rua2 - 5). Gemiddeld zijn ze nog iets droogtegevoeliger dan de gronden, die tot de voorgaande klasse behoren. Voor een optimale productie zal vaak water gegeven moeten worden. Maatregelen, die het verslepen van de bovengrond tegengaan, zijn voor deze gronden dan ook zeer gewenst.

Klasse III. Geschikt tot heel matig geschikt voor groente- en fruitteelt.

In deze klasse zijn alle gronden, die tot het richel- en sleuvenlandschap gerekend zijn, ondergebracht. Binnen dit golvende landschap komen tamelijk vlakke percelen voor, die zich goed lenen voor een groente- of fruitbedrijf. Gemiddeld echter zijn de hoogteverschillen te groot. Dit zal belangrijke groeiverschillen geven, doordat de neerslag ongelijkmatig in de grond dringt en de helling ten opzichte van de zon van plaats tot plaats verschilt, hetgeen invloed heeft op de vroegheid. Het bouwen van glasopstanden geeft op dergelijke gronden ook moeilijkheden. Het is denkbaar, dat plaatselijk zwakke glooiingen op het zuiden voorkomen, die een extra vroege ontwikkeling van de gewassen mogelijk maken, die met behulp van glas verder uitgebuit kan worden. Gemiddeld echter zijn de nadelen groter dan de voordelen.

Met behulp van hoge egalisatiekosten zou het land vlakker gemaakt kunnen worden. Hierbij gaat doorgaans een deel van de bovengrond verloren. Dergelijke geëgaliseerde percelen vertonen meestal nog lang daarna een plekkerige groei, die hoogst ongewenst is.

Klasse IV. Matig geschikt voor fruitteelt, matig tot weinig geschikt voor groenteteelt.

Tot deze klasse behoort de kern van de Driedorpenpolder. De bovengrond bestaat uit lichte klei met 45 à 60% afslibbare delen. Het profiel wordt naar beneden doorgaans zwaarder. Door de moeilijk te bewerken bovengrond lenen deze gronden zich niet voor het consumptie-groentebedrijf. Ook voor de glastuinbouw zijn deze gronden minder aantrekkelijk. Voor enkele "grove" teelten zoals bewaarkool en spruiten zijn deze gronden wel geschikt.

De ontwikkeling van fruitbomen is op deze gronden trager dan op de hoger geclassificeerde gronden, zodat de productie later op gang komt. De bewaarbaarheid is gemiddeld beter, doch de financiële uitkomsten van het bedrijf blijven bij de zavelige gronden achter.

In deze klasse zijn ook percelen, waarvan een dunne laag klei afgegraven is en een zeer ongelijke ligging hebben, ingedeeld (Rux2b). Ook de vrij diep uitgegraven percelen, waarop nog een kleidek aanwezig is (Rux2c) behoren er toe.

Deze gronden nemen een afzonderlijke plaats in. Nadat de voorzieningen voor het instellen van een beheerst waterpeil hebben plaatsgevonden zou kunnen blijken, dat een gedeelte van deze gronden een gunstige waterstand gekregen heeft. Dit is met de beschikbare gegevens niet na te gaan, omdat de hoogtekarten niet van recente datum zijn (1951) en vele vergravingen na die tijd hebben plaatsgehad. In de omgeving van Vleuten is een groenteteeltcentrum op rivierklei tot ontwikkeling gekomen, die tot op een gunstige diepte boven het constante polderpeil is afgegraven. Misschien zou dit in de toekomst ook hier mogelijk blijken. Ideaal wordt het niet, omdat de profielopbouw te gevarieerd is en een plekkerige groei zal veroorzaken.

Klasse V. Weinig geschikt voor tuinbouwkundige doeleinden.

Dit betreft tot op het zand en andere diep uitgegraven percelen. Deze laatste zijn veelal moerassig en staan vaak onder water (Rux2d - e). Mogelijk dat enkele percelen een betere waterstand krijgen in de toekomst. Het hogere humusgehalte van de bovengrond van de moerassige stukken kan dan een voordeel zijn.

9. DE MOGELIJKHEDEN VOOR AKKER- EN WEIDEBOUW.

Het sluiten van de overlaat en de toekomstige betere waterbeheersing zullen ook de landbouwkundige mogelijkheden verruimen. Vele percelen, die zich wat de profielopbouw betreft, uitstekend voor bouwland zouden lenen, moesten tot nu toe grasland blijven door de onvoldoende waterbeheersing.

10. DE BODEMGESCHIKTHEIDSKAART VOOR AKKER- EN WEIDEBOUW.
(bijlage 2).

Evenals bij de bodemgeschiktheidskaart voor tuinbouw zijn de verschillende bodemtypen in geschiktheidsklassen ingedeeld, die hieronder beschreven zullen worden,

Klasse I. Zeer geschikt voor akkerbouw, geschikt voor weidebouw.

Hieronder vallen de zware zavelgronden (25-45% afsl.), waarin de zandondergrond niet ondieper dan 1 m aangetroffen is (Rs3 ; Rus3a - b ; Rus4a - b).

Door hun diepe bewortelingsmogelijkheden, een behoorlijk vochthoudend vermogen en hun redelijke bewerkingsmogelijkheden zijn deze gronden zeer geschikt voor akkerbouw, terwijl ze ook redelijk goed voor weidebouw geschikt zijn.

Klasse II. Geschikt voor akkerbouw, geschikt tot matig geschikt voor weidebouw.

Hiertoe behoren voornamelijk lichte zavelgronden (Ra3). Daarnaast zijn ook enkele typen met een wat zwaardere bovengrond in deze klasse ondergebracht (Rus5 en Ro3).

De bovengronden binnen deze klasse hebben doorgaans een grofzandbijnemging en zijn gevoelig voor verslemping. Ze zijn gemiddeld droogtegevoeliger dan de gronden, die tot klasse I gerekend zijn. Dit is de reden waarom ze, vooral voor weidebouw lager gewaardeerd zijn.

Klasse III. Geschikt tot matig geschikt voor akkerbouw, zeer geschikt tot geschikt voor weidebouw.

Deze klasse betreft voornamelijk de zwaardere kern van de Driedorpenpolder (Rs10 - Rs11) en de vrij laag gelegen beddingen in het uiterwaardengebied (Rub1 - Rub2). Deze laatste gronden beslaan maar een geringe oppervlakte.

De bovengrond binnen deze klasse bestaat overwegend uit lichte klei. Het profiel wordt naar beneden meestal zwaarder.

De vrij zware bovengrond is moeilijk te bewerken en spoedig te nat of te droog. Gemiddeld zijn deze gronden daarom beter voor weidebouw dan voor akkerbouw geschikt.

Klasse IV. Geschikt tot matig geschikt voor akkerbouw, matig geschikt voor weidebouw.

Hierin zijn bijna alle gronden ondergebracht waarvan de zandondergrond ondieper dan 1 m begint (Ra2 - Rus2 - Rs2 - Rua1 - Rua2 - Rua5). Ook enkele afgegraven en/of herontgonnen percelen met een overwegend ondiepe zandondergrond zijn in deze klasse ondergebracht (Ru3a - b; Rux2a - b). Door de lage waterstand zijn de gewassen op deze gronden voor hun vochtopname voornamelijk aangewezen op de neerslag en het vochthoudend vermogen van de bewortelbare laag. Behalve in natte jaren zal dit voor vele gronden binnen deze klasse onvoldoende zijn voor een optimale groei. Dit geldt vooral voor veel vochteisende gewassen zoals voederbieten.

Klasse V. Matig tot weinig geschikt voor akkerbouw, geschikt voor weidebouw.

In deze klasse valt het richel- en sleuvenlandschap, alsmede enkele beddingen en afgegraven percelen, die na het instellen van een constant polderpeil een betere waterstand krijgen en daardoor productiever worden.

Deze gronden zijn overwegend beter voor weidebouw dan voor akkerbouw geschikt. Ongetwijfeld liggen er percelen tussen die zeer goed voor akkerbouw geschikt zijn, doch deze zijn moeilijk aan te geven.

Klasse VI. Weinig geschikt voor akkerbouw, matig tot weinig geschikt voor weidebouw.

Dit betreft percelen, die tot op het zand zijn afgegraven of zeer diep zijn uitgegraven (Rux2d - e). Het tamelijk grove humusarme zand is bij de huidige schommelende waterstand weinig productief. Of de productiviteit toe zal nemen zal afhangen van de ligging ten opzichte van de nieuw in te stellen waterstand. Dit geldt ook voor enkele moerassige stukken die mogelijk ook een gunstiger waterstand zullen krijgen en productiever worden. Een gedeelte wordt reeds onderbemalen. Op deze percelen is reeds verbetering merkbaar.

LEGENDA BODEMGESCHIKTHEIDSKAART VOOR AKKER- EN WEIDEBOUW.

(Akker- en weidebouwclassificatiekaart)

- I. Zeer geschikt voor akkerbouw, geschikt voor weidebouw.
Alleen in heibanencomplex Rs3, Rus3, Rus4, Rps, Bo/s.
- II. Geschikt voor akkerbouw, geschikt tot matig geschikt
voor weidebouw.
Alleen in heibanencomplex Rus5, Ra3, Rua3, Ro3.
- III. Geschikt tot matig geschikt voor akkerbouw, zeer ge-
schikt tot geschikt voor weidebouw.
Alleen in heibanencomplex Rub1, Rub2, Rs10, Rs11.
- IV. Geschikt tot matig geschikt voor akkerbouw, matig ge-
schikt voor weidebouw.
Ra2, Rus2, Rs2, Rux3a - b, Rux2a - b. Alleen in heiba-
nencomplex Rua1, Rua2, Rua5.
- V. Matig tot weinig geschikt voor akkerbouw, geschikt
voor weidebouw.
Alle typen in het richel- en sleuvenlandschap +
Rsb, Rux2c, Rub3.
- VI. Weinig geschikt voor akkerbouw, matig tot weinig ge-
schikt voor weidebouw.
Rux2d - e.

.....